

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

LII. Christianorum exsilia & proscriptiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

CAPUT LI.

Licini insidia adversus Episcopos, & prohibitio Synodorum.

Acprimū quidem Dei ministros sub ditione sua degentes, qui nihil unquam criminis adversus Imperium ipsius commiserant, obscure & callidē circumvenit, varias adversus eos calumnias investigans. Cumq; nullum ipsi crimen suppeteret, ne haberet quod viris illis posset objicere; lege lata praecepit ne Episcopi usquam inter se de ulla re conferrent, neve ulli eorum in alterius sibi vicini Ecclesiam ventare liceret, & Synodos ac concilia de communibus negotiis habere. Verūm haec illi ad nos vexandos occasio quarebatur. Nam si quidem nostri legem violassent, praenam subire eos oportebat: sin praeccepto paruisset, Ecclesiasticas leges convelli. Neque enim majoris momenti controversiae, aliter quam per Synodos componi possunt. Et alioqui Deo infestus tyrannus, cum Principi Deo amantissimo adversari in omnibus studeret, haec nostris imperavit. Nam Constantinus quidem Sacerdotes Dei, pacis & concordiae mutuae causā in unum convocabat: idque in honorem ejus cui sacra faciebant. Licinius verò dum optima quaeque convellere molitur, concentum Ecclesiarum turbare tentavit.

CAPUT LII.

Christianorum exsilia & proscriptioes.

Et quoniam deo carus Constantinus famulos Dei in palatium libenter admittebat, hostis Dei Licinius contraria omnia sentiens, cunctos Dei cultores qui sub Imperio suo debebant, palatio expulit: & quos in comitatu suo habebat fidissimos ac devotissimos, eos praecipue in exsilium relegavit. Quiq; ob egregia facinora vel honore aliquo, vel dignitate ab ipso antehac fuerat ornati, hos aliis servire, & famulorum ministeria obire mandavit. Cumq; omnium bona tanquam lucrum aliquod sibi oblatum rapuisset, ad extremum mortem quoq; minatus est iis, qui salutare sibi nomen Christianae religionis assumerent. Porro cum in omnem libidinem ac lasciviam effusus esset, multaq; adulteria aliq; detestandae obscenitatis flagitia committeret, pudicitiae & continentiae honestate ab hominibus praestari

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ.

Λικινικαὶ Ἐπισκόπων συσκευαί, & συνόδων κωλύσεις.

Πρώτες γένοιτ' ἑσθ' αὐτὸν τῶ Θεοῦ πνεύματι, μηδὲν πώποτε πλημμελῶς τὴν δόξαν διαπονηθέντας, ἡρέματα ὡς εἰργάζετο, ἀσφαλείας καὶ ἀντὶ τῶν τεχνῶν θηράμεν. μὴ ὅ μίας γε μὴν προῶν αἰτίας, μὴ δ' ἔχων ὅποι τοῖς αὐτοῦ καὶ ἀμέμψοιο, νόμον ἐπέμπευε διακρίσει μὲν, μηδ' αὐτὴ μηδ' αὐτῶν ἀλλήλοισι ὁππῶν ἔτι τῶν Ἐπισκόπων, μὴ δ' Ἰππὸν μὲν αὐτῶν ὁξεία τι, τῆ τῆ πέλας ἐκκλησία. μὲν ὁξεία ὁξεία ἢ βελῆας καὶ διασκέψεις ἀπὸ τῶν σπτελῶν ποιείδαι, τὸ δ' ἦν ὅρα πρὸς Φασί, καὶ ἡμῶν ἐπιρρείας. ἢ γὰρ ὡς ἀβασίλων νόμον, ἔχρη ὑποβάλλεσθαι ἡμεῖς, καὶ τῶν βαρχόντας τῶ ὡς ἀβασίλων, καὶ τῶν ἐκκλησίας θεσμῶν ἄλλως γὰρ ἔδωκα τῶν μεγάλα τῶν σκεμμάτων, ἢ διὰ συνῶν καλοεθώσασθαι, καὶ ἄλλως δ' ὁ θεομισθῶν θεοφιλεῖται ἀναντία προήθει ἐγκωμίας, τὰ ἀδὲ παρηγελλεν. ὁ μὲν γὰρ τῶν ἱερῶν τῶν τῆ πρὸς τὸν ἱερωμένον τιμῆ, εἰρήνης τε ἐκνομίας ἐπιταυτὸ σπῆν, ὅ ὅ καὶ ἀβασίλων μηχανώμεν, διασκεδάζειν τῆ τιμῶν ἄρμονίαν ἐπιεργάτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ.

Ἐξορισμοὶ καὶ δήμευσεις κατὰ ἡγεμονίαν.

Ἐἰτ' ἐπειδὴ ὁ τῶ Θεῷ φίλος, εἶτα ὡς ἡλικῶν οἰκόντες θεράποντας εἰσεργάσθη, ἀναντία φροσῶν ὁ θεομισθῶν, ἀπὸ τῶν τῶν αὐτῶ θεοσεβῶν, βασιλικῶν ἀπὸ λαμῶν οἰκῶν, αὐτῶν τε μάλιστα τῶν αὐτῶν πσοτάτους καὶ ἐνουσάτους αὐτῶν εἰς ὁξείαν ἐδίδου. τῶν τ' ὅν πρὸς ἀνδραγαθημάτων, τιμῆς καὶ ἀξίωμα παρ' αὐτῶ λαχόντας, δουλεύειν ἐπιρρῶν οἰκείας τε ποιείδαι διακονίας προεργάσθη, ἢ πάντων δὲ τῶν ὑπάγεξαι ἀντιεργάτων προεργάτων, ἢ δὴ καὶ θάνατον ἡπίστα τὸ σωτήριον ἐπιγραφόμενοι ὄνομα. καὶ αὐτῶν γέ τοι τὴν ψυχὴν ἐμπαθῆ καὶ ἀκρίστον κελημένον, μερίας τε δρῶν μαχρῶν ἐπιρρῶν τ' αἰχροεργίας, τὸν σωφροσύνης

κόσμον τῶν ἀνθρώπων ἀπεγνώσκει. φύσεως ἀλάττω κακῶ χρώδρω αὐτὸς ἑαυτῶ.

neutiquam posse censuit; de communi hominum natura ex suomet ipsius morbo pessimè judicans.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΓ΄.

Γυναίκας εἰς ἐκκλησίας ἀνδράσιν ἅμα μὴ συναγεῖσθαι πρὸς αἷμα.

CAPUT LIII.

Edictum Licinii, ne mulieres unâ cum viris in Ecclesiam convenirent.

Διὸ δὴ δευτέρῳ νόμῳ ἐπέθει, μὴ δεῖν προεταῖων ἀνδράσιν ἅμα γυναῖξιν ἐπιτάσσει τὴν Θεοῦ παρεῖναι εὐχάσ. μὴ δ' ἐπι τὰ σεμνὰ τῆς δόξης διδασκαλεία φοιτᾶν τὸν γυναικῶν ἕως ἄρα μὴ δ' Ἐπισκόπους καθηγείας γυναιξί θεοσεβῶν λόγων. γυναῖκας δ' αἰρείας γυναικῶν διδασκάλας. γελωμένων ἢ τέτων ὡς αὐτῶν τῶν πᾶσιν, ἀλλὸ πρὸς καταίρεσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἐμπεριπατοῦ. δεῖν φήσας πυλῶν ἐκτός ἐπι καθαρῶ πεδίῳ τὰς εἰς ἔθους συγκροτήσεις τῶν λαῶν ποιῆσθαι. τῶν γὰρ καὶ πόλιν πρὸς δολικηρίων, ὡς αὐτὸν τὸν ἐκ τῶν πυλῶν αἰεταῶ κοινῶ διαλλάττειν.

Idcirco alteram legem tulit, qua jubebat, ne viri orandi causâ in Ecclesiam Dei simul cum mulieribus convenirent; neve mulieres ad venerandas virtutis scholas discendi causâ ventarent; postremò ne Episcopi divinæ religionis præcepta mulieribus traderent: sed ut mulieres ad id electæ, docendis mulieribus præficerentur. Quæ cum ab omnibus riderentur, aliud quidpiam commentus est ad Ecclesiarum eversionem. Jussit enim ut solemnes populorum conventus extra portas in aperta planicie celebrarentur; asserens liberum extra portas aërem turbis longè commodiorem esse, quàm oratoria intra urbem sita.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΔ΄.

Τὸς μὴ θύοντας, ἀποστρατιῶτας ἢ τῶν ἐν φυλακαῖς μὴ σφραῖσθαι.

CAPUT LIV.

Quomodo eos qui sacrificare rennissent, militia solvit: & carcere inclusos, alii veniit.

Ὡς δ' οὐκ εἶχεν ἕδ' ἐν τέτρωτὲς ἑσπέρων, γυμνή λοιπὸν τῆ κεφαλῇ, τὲς καὶ πόλιν στρατιώτας, ἡγεμονικῶν ταγματῶν ἀπολλύσασθαι, εἰ μὴ τοῖς δαίμοσιν αἰετῶν θύων, παρεκλεύετο. ἐγυμνῶν δὲ τῶν καὶ πᾶν ἐθνῶ ἀξιομάτων αἱ τάξεις, ἀνδρῶν θεοσεβῶν ἐγυμνῶν ἢ καὶ αὐτὸς ὁ τέτων νομοθετῆς, εὐχῶν ὁσίων ἀνδρῶν ἑαυτὸν σερήσας. πρὸς δὲ τῶν ἐκτός μνημονεύειν, ὡς τὲς εἰρηκαῖς ταλαπωρεμένους μὴδενα μέγα δόσει τροφῆς φιλάνθρωπέως ἐκέλευσε, μὴ δ' ἐλεεῖν τὲς ἐν δεσμῶσι λιμῶ διαφθειρομένους. μὴ δ' ἀπλῶς ἀγαθὸν εἶναι μὴδενα. μὴ δ' ἀγαθόν πρὸς ἀπείραν, τὲς καὶ πρὸς τῆς φύσεως ἐπὶ τοσυμπαθῆς τῶν πέλας ἐλκομένους. καὶ τὸν νόμον ὡς ἀνίκευς ἀναιδῆς καὶ ὡς ἀνομιῶτα, πᾶσαν ὑπερβαίνοντων φύσιν. ἐφ' ἧ καὶ τιμωρία προσέκειτο, τὲς ἐλεεῖν τὰ ἴσα πάθει τοῖς ὀλεσμένοις, ὑπερβαίνοντα τιμωρίας τὲς τὰ φιλάνθρωπα διακονομένους.

Verum cum ne in hoc quidem obsequi sibi illos videret, tandem rejectis ambagibus, nudo quod ajunt capite, decrevit ut milites qui per singulas urbes apparebant judicibus, nisi demonibus sacrificare mallent, ab apparitione Prædialis officii removerentur. Proinde officia Magistratuum per singulas provincias viris piis ac religiosis nudabantur. Sed & ipse qui hanc legem tulerat, nudabatur orationibus sanctorum virorum, quib' semetipse privat. Quid præterea commemorare attinet, quo pacto præceperit, ne miseris in carcere detentis alimenta quisquam humaniter subministraret; neve quis homines in vinculis fame contabescentes, miseratione prosequeretur: hoc est, ne quis omninò vir bonus existeret; neve ii qui ad proximorum miserationem naturâ ipsâ ducuntur, boni quidquam præstarent. Fuit hæc profectò quidem lex palam impudens & immanissima; omnemq; morum feritatem facillè superavit. Quinetiam legi adjecta erat hæc pœna, ut qui inclusis stipem dedissent, pari cum ipsis supplicio plecterentur; utq; in carcerem & vincula conjecti eandem cum noxiis pœnam subirent, qui humanitatis officia eis præstitissent.

